

Arrest

nr. 190 001 van 20 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum.

1.2. Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij het visum werd geweigerd.

1.3. Op 11 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van een ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van dhr. C.M.

1.4. Op 10 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 29 juni 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van een ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van dhr. C.M.

1.6. Op 22 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.06.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.06.2016 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde de heer CHAHMAN Mohsin, geboren op 21.04.1979, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- gezinssamenstelling op 11.12.2015 en 07.09.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 28.12.2009 tot heden op

zijn huidige adres woonachtig is; sedert 11.12.2015 is ook betrokkene op dit adres gedomicilieerd

- ‘attestation de non assujettissement a l’ir sur les revenus fonciers, a la taxe d’habitation et a la taxe des services communaux’ n° 80/16 dd. 22.02.2016 en n°184/16 dd. 10.08.2016: echter, deze attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attesten dd. 14.09.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen.

- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 26.06.2014 (stad Antwerpen) met bijhorende loonfiches voor de maanden januari en augustus 2016, op naam van de referentiepersoon

- kopie bankkaart referentiepersoon; rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van de inschrijving van betrokkene bij het Huis van het Nederlands (dd. 09.03.2016) en bij de bibliotheek (dd. 09.03.2016); inschrijvingsformulier Basic-Fit, en bijbehorende mail, bijbehorend

kassaticket dd. 28.12.2015 met vermelding van het kaartnummer van de referentiepersoon; kopie bankkaart referentiepersoon + bewijs betalingen met omschrijving "grote hond" dd. 23.03.2016, 11.08.2016; factuur ZNA Stuivenberg + bewijs betaling door referentiepersoon dd. 07.09.2016; factuur pearle opticiens + kassaticket dd. 23.08.2016 met vermelding kaartnummer van de referentiepersoon + rekeninguittreksel; betalingsbewijs De Lijn dd. 23.03.2016 en dd. 01.08.2016 + kassaticket met vermelding kaartnummer van de referentiepersoon + kopie van amnipas 25+

- doktersattest tandarts Safaei Darya dd. 28.01.2016 en verklaring dat de kosten werden betaald door de referentiepersoon; een getuigschrift voor verstrekt hulp bij Pars Dentaire BVBA dd. 21.09.2016; attesten Laboratoire Dentiste Morad N°000222, N°000223, N°001564: er werden echter geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat deze kosten werden betaald door de referentiepersoon.
- diploma betrokkene (L'insitut de patis prive de la coifure moderne) + facturen van dit instituut dd. 01.09.2002, dd. 01.10.2002, 01.02.2003, 01.06.2003, 01.10.2003, 01.01.2004 waaruit blijkt dat referentiepersoon deze betaald heeft.
- Quittance de loyer voor de maanden augustus, september en december 2006 en januari, februari, maart en mei 2007 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de huur betaalde deze maanden; officieel bewijs dat betrokkene er toen gedomicilieerd was.
- Quittance de loyer voor de maanden september en oktober 2007 en januari – november 2008 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de huur betaalde deze maanden; officieel bewijs dat betrokkene er toen gedomicilieerd was.
- Foto's zonder digitale data: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs ten laste

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 11.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet voldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde betalingen dateren t.e.m. november 2008. Aangezien betrokkene sedert 11.12.2015 bij de referentiepersoon gedomicilieerd is/was bewijzen deze stukken niet dat betrokkene tussen 2008 en 2015 ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond, enkel een paar bewijzen dat de referentiepersoon heeft ingestaan voor een aantal kosten is onvoldoende, en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Beslissing houdende de weigering van verblijf

3.1.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Eveneens voert zij machtsoverschrijding aan.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

*"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."*

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen

<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=393016> :

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinéa, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinéa, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid= 121041 &pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=393016>):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen. 36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen töt uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bii ricochet" beschermd. wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in

geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand” gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kernegezin” dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven” aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van o/mwonen bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen. hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. (...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987). '(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen. krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter. wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken. kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tóo het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?".

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Hij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Marokko als in België, door zijn neef onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

Verder is het ook duidelijk aangetoond dat verzoeker en zijn neef in België samenwoonden/samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoeker en zijn neef dat hij sinds 11.12.2015 ook officieel gedomicilieerd (is) in België bij de referentiepersoon.

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden. Zo zou verzoeker moeten hebben aantonen dat hij tussen november 2008 (datum van de laatste huuroverschrijving door de referentiepersoon) en november 2015 (datum van de officiële samenwoning in België) ook ten laste was van de referentiepersoon.

In de wet staat nochtans geen indicatie van minimale tijdspanne, zodat dit een vorm van machtsoverschrijding die niet aanvaard kan worden.

Bovendien gaat het naast handgiften, in de jaren 2002 tót en met 2008 over regelmatige en substantiële overschrijvingen in verband met essentiële kosten zoals hoger onderwijs en huishuur.

Wat betreft het ten laste zijn bevestigt de bestreden beslissing ook dat er bewijzen van stortingen zijn uit 2002, 2003 en 2004 in verband met de opleiding van verzoeker in Marokko, ook dat de referentiepersoon de huur betaalde van de woning waar verzoeker gedomicilieerd was in 2006, 2007 en 2008, en dat hij in België bij hem inwoont sinds november 2015. Er is tevens een opsomming van allerlei zaken die verzoekers neef voor hem betaalt (inschrijving Nederlandse les, bibliotheek, fitness abonnement, dokters- en opticienkosten, abonnement De Lijn, etc,...), en ook zijn jarenlange tewerkstelling bij Stad Antwerpen wordt vermeld.

Ook wordt bevestigd in de bestreden beslissing dat er attesten werden toegevoegd waaruit blijkt dat verzoeker en zijn neef geen financiële steun krijgen van het OCMW.

De financiële ondersteuning van verzoekster door haar broer is voor elk redelijk denkend mens bewezen.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt echter vastbesloten om haar aanvraag koste wat het kost te weigeren en haalt hiervoor bv. het volgende argument boven in verband met het voorgelegde attesten van onvermogen uit Marokko dd. 22.02.2016 en 10.08.2016: "deze attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."

Er wordt gesproken van naar 'verklaringen op eer'. Het betreft evenwel officiële en gelegaliseerde attesten uitgereikt door de Direction Generale des Impôts, direction régionale de Nador (Ministère de l'Economie et des Finances du Royaume du Maroc), Subdivision des Impôts, die het onvermogen van verzoeker aantonen:

"Attestation de non assujettissement à l'IR sur le revenus fonciers et la taxe d'habitation et la taxe des services communaux " vrije vertaling:

"Attest van niet-onderwerping aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten"

Het eerste attest vermeldt dat verzoeker: "n'est pas assujetti en matière d'IR revenus fonciers, ainsi qu'à la taxe d'habitation et la taxe des services communaux dans le ressort de la wilaya de Tanger et dans le ressort du royaume. Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 18.02/2016"

vrije vertaling:

"is niet onderworpen aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen, de woonbelasting en de taks op de gemeenschapsdiensten op het grondgebied van Tanger en het Koninkrijk. Verklaring op erewoord onderschreven door de belanghebbende op 18/02/2016."

Verzoeker heeft die attesten verkregen bij de bevoegde autoriteiten in Marokko, op overlegging van documenten (identiteitsbewijs met adres, huurcontract) die de directie Belastingen van Tanger toelieten om na te trekken of verzoeker al dan niet onderworpen is aan belastingen op eigendommen en inkomsten.

Dit wordt ook bevestigd op de website van de bevoegde overheid

(<http://portail.tax.gov.ma/wps/portal/DGI/Vos-impots-procedures/Attestations>)

"Attestation de non imposition à l'IR au titre des revenus fonciers, à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux

Pièces à fournir :

- Une copie de la CIN pour les marocains résidant au Maroc ou à l'étranger ou une copie de la carte de séjour pour les étrangers résidant au Maroc ;
- Un certificat de résidence dans le cas où l'adresse d'habitation est différente de celle figurant sur la CIN ;
- Une copie du contrat de bail légalisé et enregistré ou une copie du reçu de loyer ou de l'engagement légalisé du propriétaire ou de l'occupant, justifiant le lieu de résidence au Maroc.
- Et aussi ...Signature légalisée"

Vrije vertaling:

"Attest van niet-onderwerping aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten

Over te maken documenten:

- Een kopie van de CIN (de elektronische identiteitskaart) voor de Marokkanen wonende in Marokko of in het buitenland of een kopie van de verblijfskaart voor vreemdelingen verblijvende in Marokko;
- Een bewijs van woonst in het geval het woonadres is verschillend van het adres op de elektronische identiteitskaart;
- Een kopie van het gelegaliseerd en geregistreerd huurcontract, of een kopie van het bewijs van betaling van huur of een gelegaliseerde verklaring van de eigenaar of de bezitter, die de woonplaats in Marokko verklaart.
- En ook een gelegaliseerde handtekening"

Attestation du revenu

Impôts: IR

Pièces à fournir :

- Cas des contribuables soumis à la déclaration annuelle du revenu global : Une copie de la CIN ou de la carte de séjour.
- Cas des contribuables non soumis à cette déclaration :
 - Une copie de la CNI ou de la carte de séjour ;
 - Une attestation de salaire ou une attestation de pension de retraite, de l'année précédente ;
 - Ou une attestation de non emploi dans le cas où le demandeur ne travaille pas.
 - Et aussi ...Signature légalisée pour les contribuables non soumis à la déclaration du revenu global.

Vrije vertaling:

"Attest van globaal inkomen in het jaar 2015"

Over te maken documenten:

- Ingeval van belastingplichtigen onderworpen aan de jaarlijkse aangifte van het globaal inkomen: *ee kopie van de CIN (de elektronische identiteitskaart) of van de verblijfskaart
- Ingeval van belastingplichtigen niet onderwerpen aan de voornoemde aangifte:
 - Een kopie van de CIN (de elektronische identiteitskaart) of de verblijfskaart;
 - Een attest van salaris of een attest van rustpensioen van het vorige jaar;
 - Of een attest van werkloosheid in het geval de aanvrager niet werkt.
 - En ook een gelegaliseerde handtekening voor de belastingplichtigen die niet onderworpen zijn aan de globale inkomensaangifte"

Het betreft dus geenszins louter verklaringen op eer, als wel de enige (!) officiële documenten die de Marokkaanse fiscale administratie uitreikt om de staat van onvermogen van een onderdaan aan te tonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich blijkbaar niet geïnformeerd over de inhoud en betekenis van de voorgelegde attesten en toont hiermee dat ze het dossier onzorgvuldig behandeld heeft en gebrekkig motiveert.

De bestreden beslissing gaat verder met enkele zinnen die bladvulling en herhaling lijken en die dan ook nog tegenstrijdig zijn met de rest van de motivering, bv.:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 11.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst" Hierbij wordt de informatie m.b.t. het ten laste zijn in Marokko simpelweg genegeerd.

"Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dag woont (RvV nr. 145.912 dd.21.05.2015)."

Het arrest waarnaar verwezen wordt betreft een volledige andere feitelijke constellatie (waarbij een vrouw de gezinshereniging vroeg met haar vader, maar dit zonder enig concreet bewijs dat zij in het verleden ten laste was, en zij was zelf ook tewerkgesteld) en is aldus irrelevant. En zelfs indien men de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen, wil toepassen

op het dossier van verzoeker, volstaat het te verwijzen naar de lange lijst van neergelegde stukken die inderdaad bewijzen dat zij ten laste was en is van zijn neef.

Etc.

Verzoeker vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op haar maat gemaakt te zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...).”

3.1.3. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

De verzoekende partij betwist dit niet, maar zij voert aan dat zij talloze bewijzen voorlegde van het feit dat zij in het verleden, zowel in Marokko als in België door haar neef werd onderhouden en dat dit nu nog steeds het geval is, dat ook duidelijk is aangetoond dat zij en haar neef in België samenwonen en sinds hun kindertijd tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden. Zij wijst er nog op dat de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven bevestigt dat zij sinds 11 december 2015 ook officieel gedomicilieerd is bij de referentiepersoon. Zij voert aan dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt zonder hiervoor een basis te vermelden door te eisen dat zij moeten aantonen ook tussen november 2008 en november 2015 ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, daar in de wet geen minimale tijdspanne staat. De verzoekende partij herhaalt de bewijzen die zij voorlegde en stelt dat voor ieder redelijk denkend mens de financiële ondersteuning door haar broer (zij doelt hoogstwaarschijnlijk op haar neef) bewezen is. Betreffende het motief dat de attesten van onvermogen verklaringen op eer

betreffen, stelt de verzoekende partij dat het officiële en gelegaliseerde attesten betreffen, dat zij deze attesten verkregen heeft bij de bevoegde autoriteiten in Marokko, op overlegging van documenten die de directie Belastingen van Tanger toelieten om na te trekken of zij al dan niet onderworpen is aan belastingen op eigendommen en inkomsten, dat dit ook wordt bevestigd op de website van de bevoegde overheid, dat het dus geenszins verklaringen op eer betreffen, als wel de enige officiële documenten die de Marokkaanse fiscale administratie uitreikt om de staat van onvermogen van een onderdaan aan te tonen. Betreffende het motief betreffende de huidige samenwoning in België van de verzoekende partij met haar neef, waarbij verwezen wordt naar een arrest van de Raad, betoogt de verzoekende partij dat het arrest irrelevant is daar het gaat om volledig andere feitelijke omstandigheden alsook dat, zelfs indien de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen toegepast wordt, het volstaat naar de lange lijst van neergelegde stukken te verwijzen die bewijzen dat zij ten laste is van haar neef.

3.1.4. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit het arrest Rahman van het Europese Hof van Justitie van 5 september 2012, uit de conclusie van de advocaat-generaal bij voormeld arrest en uit de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 en verder van de vreemdelingenwet blijkt dat de lidstaten het verblijf moeten vergemakkelijken van de familieleden in ruime zin van het woord die ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan, dat er voorwaarden mogen gesteld worden betreffende het ten laste zijn, doch deze het nuttig effect van de bepaling niet mogen wegnemen en een legitiem doel moeten nastreven, dat het bewijs van ten laste zijn met elk passend middel mag geleverd worden en aan de hand van de feitelijke situatie moet beoordeeld worden, dat wat het gezinsleven betreft men zich dient af te vragen of er rechtens en feitelijke elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, dat het gezinsleven in ruime zin wordt beschermd, wijst de Raad er op dat, na onderzoek van de voorliggende bewijzen gesteld wordt dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat de verzoekende partij niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet om in België het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het vereisen dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, namelijk dat aangetoond is dat men ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de EU-burger, - waarbij de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de verwerende partij uitgegaan is van een verkeerde interpretatie van het begrip 'ten laste' en evenmin aantoonbaar dat voorwaarden werden toegevoegd aan de wet, zoals blijkt uit wat volgt - kan bezwaarlijk worden omschreven als het bemoeilijken door de verwerende partij van het verkrijgen door de verzoekende partij van het recht op verblijf in België.

De verzoekende partij toont voorts geenszins *in concreto* aan dat er voorwaarden werden gesteld aan het ten laste zijn die het nuttig effect van de bepaling wegnemen of die geen legitiem doel nastreven. Ook toont zij geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld het bewijs van ten laste zijn met elk passend middel te leveren, noch dat niet werd geoordeeld aan de hand van de door haar voorgelegde feitelijke situatie.

3.1.5. Betreffende het in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van de EU-burger

De verzoekende partij betoogt dat het duidelijk is dat zij en haar neef in België samenwonen en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden, dat de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven ook bevestigt dat zij sinds 11 december 2015 officieel gedomicilieerd is bij de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verzoekende partij niet beschouwd wordt als een familielid dat beroep zou kunnen doen op de bepalingen betreffende de familieleden van Unie-burgers in de ruime zin van het woord. De band tussen de verzoekende partij en haar neef wordt niet betwist, doch wordt, na onderzoek van de voorliggende bewijzen, gesteld dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat de verzoekende partij niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet om in België het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven “Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 11.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.” foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De omstandigheid dat niet uitdrukkelijk betwist wordt dat de verzoekende partij momenteel deel uitmaakt van het gezin van haar neef in België, volstaat niet om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, gelet op de bewoordingen “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat door de verwerende partij een verkeerde of te enge interpretatie zou zijn gegeven aan de definitie van ‘in het land van herkomst, deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’.

3.1.6. Betreffende het in het land van herkomst ten laste zijn van de EU-burger

3.1.6.1. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt zonder hiervoor een wettelijke basis te hebben in zoverre zij moet aantonen dat zij tussen november 2008, datum van de laatste huuroverschrijving door de referentiepersoon, en november 2015, datum van de officiële samenwoning in België, ook ten laste was van de referentiepersoon, dat in de wet nochtans geen minimale tijdsperiode staat, wijst de Raad op wat volgt:

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners. Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat “als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van

de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van

het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het familielid van de Unie burger op het ogenblik dat zij het land van herkomst verlaat om zich te voegen bij de burger van de Unie, afhankelijk dient te zijn van de burger van de Unie. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij voorafgaand het samenwonen met de burger van de Unie in België en reeds van in het land van herkomst op het ogenblik dat zij het land van herkomst verlaat om de burger van de Unie te verwoegen, ten laste was van de burger van de Unie. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de voorgelegde betalingen tot en met november 2008 niet bewijzen dat de verzoekende partij tussen 2008 en 2015, en aldus voorafgaand aan de aanvraag en reeds van het in land van herkomst, gezien de verzoekende partij pas sinds 11 december 2015 bij de burger van de Unie in België gedomicilieerd is, ten laste was van de referentiepersoon.

3.1.6.2. Waar de verzoekende partij stelt dat het naast handgiften – waarbij dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij dit niet heeft meegedeeld ter gelegenheid van haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee rekening te hebben gehouden – in de jaren 2002 tot en met 2008 gaat over regelmatige en substantiële overschrijvingen in verband met essentiële kosten zoals hoger onderwijs en huishuur en waar zij wijst op de door haar voorgelegde bewijzen van ten laste zijn, waarbij zij stelt dat de bestreden beslissing bevestigt dat deze werden overgemaakt, en meent dat de financiële ondersteuning van de verzoekende partij door haar broer (zij doelt hoogstwaarschijnlijk op haar neef) voor ieder redelijk denkend mens bewezen is, beperkt zij zich tot het louter herhalen van de elementen die zij reeds aanvoerde in haar aanvraag en tot het louter niet eens zijn met de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, doch toont zij hiermee niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt “*Voor zover betrokkene en de*

referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet voldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde betalingen dateren t.e.m. november 2008. Aangezien betrokkene sedert 11.12.2015 bij de referentiepersoon gedomicilieerd is/was bewijzen deze stukken niet dat betrokkene tussen 2008 en 2015 ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond, enkel een paar bewijzen dat de referentiepersoon heeft ingestaan voor een aantal kosten is onvoldoende, en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.6.3. Betreffende de voorgelegde attesten van onvermogen uit Marokko van 22 februari 2016 en 10 augustus 2016 en de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent, stelt de verzoekende partij dat het officiële en gelegaliseerde attesten betreffen, dat zij deze attesten verkregen heeft bij de bevoegde autoriteiten in Marokko, op overlegging van documenten die de directie Belastingen van Tanger toelieten om na te trekken of zij al dan niet onderworpen is aan belastingen op eigendommen en inkomsten, dat dit ook wordt bevestigd op de website van de bevoegde overheid, dat het dus geenszins verklaringen op eer betreffen, als wel de enige officiële documenten die de Marokkaanse fiscale administratie uitrekt om de staat van onvermogen van een onderdaan aan te tonen.

Betreffende de door de verzoekende partij overgelegde attesten van onvermogen van de Marokkaanse overheid van 22 februari 2016 en 10 augustus 2016, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“- *attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus fonciers, a la taxe d'habitation et a la taxe des services communaux* n° 80/16 dd. 22.02.2016 en n°184/16 dd. 10.08.2016: echter, deze attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat beide attesten uitdrukkelijk vermelden “*Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le (...)*” (vrij vertaling: verklaring op eer ondertekend door de betrokkene op (...)). Aldus kon de verwerende partij terecht opmerken dat de attesten werden afgeleverd op vraag van de verzoekende partij op basis van haar persoonlijke verklaringen en dat deze kunnen aanzien worden als verklaringen op eer.

De verzoekende partij betwist niet dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst zodat een attest dat aanzien kan worden als een verklaring op eer om die reden niet in overweging kan worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen, doch wel dat de door haar voorgelegde attesten van de Marokkaanse overheid attesten op eer betreffen.

De Raad wijst er op dat de attesten van de Marokkaanse overheden onderaan uitdrukkelijk vermelden dat deze werden afgeleverd op basis van de verklaring op eer van de verzoekende partij. Het is niet omdat de attesten uitgaan van de overheid en ‘officiële documenten’ zijn dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van verklaringen van de verzoekende partij. De Raad acht het daarom niet foutief of kennelijk onredelijk om de attesten van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs van onvermogen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het “*attesten van niet-onderwerping aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten*” betreffen, dat zij deze attesten verkregen heeft bij de bevoegde autoriteiten in Marokko op overlegging van documenten (identiteitsbewijs met adres, huurcontract) die de directie Belastingen van Tanger toelieten om na te trekken of zij al dan niet onderworpen is aan de belastingen op eigendommen en inkomsten, beperkt zij zich tot een loutere bewering, nu uit de door haar voorgelegde documenten geenszins blijkt

dat deze attesten werden bekomen op voorlegging van documenten of werden uitgevaardigd na onderzoek van de identiteitsgegevens van de verzoekende partij, doch wel dat de erin vermelde informatie een verklaring op eer betreft. Waar de verzoekende partij verwijst naar de website van de bevoegde overheid waarin de documenten opgesomd staan die dienen overgemaakt te worden om een attest van niet-onderwerping aan de belasting te bekomen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze informatie op de website niet uitsluit dat een dergelijk attest ook kan bekomen worden op aanvraag, op grond van een verklaring op eer.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat het de verwerende partij toekwam om zich te informeren over de inhoud en de betekenis van de voorgelegde attesten, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij de inhoud van de attesten heeft onderzocht en op goede gronden heeft vastgesteld dat de attesten werden opgesteld op vraag van de verzoekende partij op basis van haar persoonlijke verklaringen en aldus kunnen aanzien worden als een verklaring op eer. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom in voormeld geval een verder onderzoek van de inhoud en de betekenis van de attesten nodig was.

3.1.6.4. Betreffende het motief aangaande de huidige samenwoning in België van de verzoekende partij met haar neef, waarbij verwezen wordt naar een arrest van de Raad, betoogt de verzoekende partij dat het arrest irrelevant is daar het gaat om volledig andere feitelijke omstandigheden alsook dat, dat zelfs indien de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen toegepast wordt, het volstaat naar de lange lijst van neergelegde stukken te verwijzen die bewijzen dat zij ten laste is van haar neef.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de motieven tegenstrijdig zijn daar vooreerst gesteld wordt dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij sedert 11 december 2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, en vervolgens wordt gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen, gaat zij er aan voorbij dat de gegeven motieven twee verschillende mogelijkheden betreft. Zo wordt betreffende het aantonen dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet gemotiveerd: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 11.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.”* en wordt betreffende het aantonen dat de verzoekende partij ten laste is van de burger van de Unie gemotiveerd *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet voldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde betalingen dateren t.e.m. november 2008. Aangezien betrokkene sedert 11.12.2015 bij de referentiepersoon gedomicilieerd is/was bewijzen deze stukken niet dat betrokkene tussen 2008 en 2015 ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond, enkel een paar bewijzen dat de referentiepersoon heeft ingestaan voor een aantal kosten is onvoldoende, en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”* De verzoekende partij toont niet aan dat foutief of kennelijk onredelijk wordt gesteld dat de domiciliëring bij haar neef sinds december 2015 kan aantonen dat de verzoekende partij heden deel uitmaakt van het gezin van haar neef, doch dat voormeld feit niet kan aantonen dat de verzoekende partij ten laste is van de burger van de Unie, daar het louter gegeven dat zij op het adres van haar neef gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste was/is van de neef.

Waar de verzoekende partij meent betreffende de motieven aangaande het aantonen dat zij voorafgaand de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar neef, dat hierbij de informatie met betrekking tot het ten laste zijn in Marokko worden

genegeerd, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat het om twee verschillende mogelijkheden gaat. De verzoekende partij dient immers aan te tonen dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie 'of' dat zij in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie. Gelet op het feit dat voorgaande mogelijkheden twee alternatieven betreffen, gelet op het woord 'of', diende de verwerende partij bij het beoordelen of de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar neef, overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, de informatie met betrekking tot het ten laste zijn in Marokko niet in rekening te nemen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest van de Raad nr. 145 912 van 21 mei 2015 ter verwijzing naar de stelling dat de voorwaarden van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond, dat enkel een paar bewijzen dat de referentiepersoon heeft ingestaan voor een aantal kosten onvoldoende is en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. In zoverre de verzoekende partij meent dat het volstaat te verwijzen naar de lange lijst van neergelegde stukken die bewijzen dat zij ten laste was en is van haar neef, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze blijkt dat de verwerende partij de voorgelegde stukken in acht heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat hieruit niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van haar neef, zodat het ten laste zijn niet op actieve wijze werd bewezen door de verzoekende partij.

3.1.6.5. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat door de verwerende partij een verkeerde of te enge interpretatie zou zijn gegeven aan de definitie van 'in het land van herkomst, ten laste zijn van de burger van de Unie'. Zij maakt niet aannemelijk dat er 'obstakels' werden opgeworpen die niet beantwoorden aan het legitieme doel.

3.1.7. Een schending van artikel 47/1 of van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Er is geen sprake van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

3.1.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.9. Het enig middel gericht tegen de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden is ongegrond.

3.2. Beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht alsook van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing t t weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 29.12.2016. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 22.12.2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden."

3.2.2. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, zijn er *in casu* geen redenen voorhanden om de beslissing tot weigering van verblijf te vernietigen.

3.2.3. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze het bestreden bevel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De motieven van het bestreden bevel luiden als volgt:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

De verzoekende partij voert aan dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie geldig tot en met 29 december 2016, zodat het niet correct is dat er op 22 december 2016 wordt gezegd dat haar legaal verblijf verstreken is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij, naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging op 29 juni 2016, in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, zodat de verzoekende partij gedurende de behandelingsperiode van haar aanvraag op het grondgebied van het Rijk werd gedoogd. Op 22 december 2016 wordt deze aanvraag geweigerd en op het einde van deze beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *"Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."*

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij vanaf deze beslissing nog zou beschikken over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat op het attest van immatriculatie de datum van 29 december 2016 werd vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 december 2016 beslist heeft om de aanvraag gezinshereniging en bijgevolg het verblijf van de verzoekende partij te weigeren en haar attest van immatriculatie (dat geldig was voor de behandelingsperiode van deze aanvraag) in te trekken. De gemachtigde kon op grond van een correcte feitenvinding en op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken was.

3.2.5. Een schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.6. Het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER